

MES

PASAULINIO
BESTSELERIO
„MES DEDAME TAŠKĄ“
TĘSINYS!

**PRADĖDAME
IŠ NAUJO**

KIEKVIENA PABAIGA TURI IR PRADŽIĄ

**COLLEEN
HOOVER**

baltos lankos

Colleen Hoover

Mes pradedame iš naujo

romanas

Iš anglų kalbos vertė Miglė Šaltytė

baltos lankos

Antras skyrius

Lilė

Etlasą sutikau beveik prieš dvi valandas, bet rankos vis dar dreba. Nesuprantu, ar iš susijaudinimo, ar iš alkio, nes atėjusi dar neradau laiko užkąsti. Neturėjau nė penkių sekundžių ramybės apgalvoti, kas nutiko, o juo labiau – suvalgyti atsineštų pusryčių.

Ar tik nesusapnavau? Ar tikrai sutikau Etlasą ir užverčiau jį šimtais tokių nederamų klausimų, kad gėdysiuos dar gerus metus?

Bet jis visai nesutriko. Rodos, mane pamatęs labai apsidžiaugė, o kai apsikabinome, pajutau kažkur giliai širdyje prabundant ilgai miegojusį jausmą.

Tik dabar pagaliau radau laiko nueiti į tualetą. Pamačius save veidrodyje norisi verkti. Mano oda dėmėta, marškinėliai išteplioti morkomis, o nagų lakas nutrupėjęs tikriausiai dar nuo sausio.

Žinoma, Etlasas tobulos moters nesitiki ir nenori. Tačiau ne kartą svajojau apie mūsų susitikimą ir nė nepagalvojau, kad susitikime paskubomis, ryte, praėjus vos pusvalandžiui po kovos su vienuolikos mėnesių mergyte kūdikių maisto pilnais kumšteliais.

Etlasas atrodė puikiai. Ir kvėpėjo puikiai.

Aš greičiausiai vis dar atsiduodu pienu.

Galva net ūžia nuo minčių apie netikėtą susitikimą, tad viską ruošdama kurjeriui šįryt užtrukau dvigubai ilgiau nei paprastai. Net nespėjau žvilgtelėti į interneto svetainę, ar neatėjo naujų užsakymų. Dar kartą pažiūriu į veidrodį, bet matau tik pervargusią, persidirbusią vienišą mamą.

Išeinu iš tualetu ir patraukiu atgal prie prekystalio. Ištraukiu iš spausdintuvo užsakymų lapą ir imuosi rašyti atviruką. Visa laimė, šįryt daug darbo, nes dabar kaip niekad trokštu nukreipti dėmesį nuo galvoje šėlstančio chaoso.

Užsakymas – puokštė rožių moteriai vardu Greta, nuo Džonatano. Atviruke paprašė užrašyti: „Labai gailiuosi dėl vakar vakaro. Ar atleidi?“

Net suaimanuojau. Negaliu pakęsti puokščių su prašymais atleisti. Vis suku galvą, už ką tas vyras nori atsiprašyti. Gal pamiršo pasimatymą? Gal per vėlai grįžo namo? Gal jie susiginčijo?

Gal jis jai trenkė?

Kartais kyla noras atviruke įrašyti moterų krizių centro numerį ir turiu priminti pati sau, kad ne visi vyrai prašo atleidyti už tokius siaubingus poelgius, už kokius atleisti kadaise prašydavo manęs. Gal tas Džonatanas – Gretos draugas ir tik nori pakelti jai ūpą. Gal jis jos vyras ir vakar paprasčiausiai kvailai pajuokavo.

Nežinau, kodėl jai siunčia gėlių, bet, tikiuosi, visa tai tik į gera. Įkišu atviruką į voką ir prikabinu prie rožių puokštės. Pastatau ant užsakymų lentynos ir jau ruošiuisi imtis kito darbo, bet staiga ateina žinutė.

Puolu prie telefono, lyg šis būtų užprogramuotas susinaiškinti, jei neperskaitysiu žinutės per tris sekundes. Pažvelgus į ekraną nusvyra pečiai. Žinutė ne nuo Etlaso, o nuo Railio:

Ar jai galima valgyti skrudintas bulvytes?

Greitai surenku atsakymą: Tik minkštas.

Švysteliu telefoną ir šis dunksteli ant prekystalio. Nenuo-riu, kad ji pernelyg dažnai valgytų bulvytes, bet su Railiu ji būna tik dvi dienas per savaitę. Rūpinuosi, kad būdama su ma-nimi maitintųsi sveikiau.

Buvo gera kelias minutes negalvoti apie Railį, bet gavusi žinutę vėl prisiminiau, kad jis egzistuoja. O kol jis šalia, tarp manęs ir Etlaso jokių santykių, net draugystės, greičiausiai *ne-bus*. Kaip sureaguotų Railis, jei imčiau susitikinėti su Etlasu? Kaip sureaguotų pamatęs mus kartu?

Bet dėl to jaudintis dar per anksti.

Spoksau į telefoną svarstydamą, ką pasakyti Etlasai. Pa-žadėjau parašyti vos atėjusi į parduotuvę, bet prie užrakintų durų jau laukė klientų. O dabar, gavusi Railio žinutę, prisi-miniau, jog šalia visada bus ir jis, tad sudvejojau, ar apskritai verta ką nors rašyti.

Atsiveria durys ir įžengia mano darbuotoja Liusė. Ji vi-sad atrodo labai rami, bet aš iškart pastebiu, jei ji blogos nuo-taikos.

– Labas rytas, Liuse.

Ji nusibraukia nuo akių plaukų sruogą ir atsidususi pasi-deda rankinuką ant prekystalio.

– Tikrai labas?

Rytais Liusė ne itin draugiška. Dėl to mažiausiai iki vie-nuolikos prie kasos dirbame tik mes su Serena, o Liusė par-duotuvės gale ruošia užsakymus. Klientams ji kur kas malon-nesnė, kai išgeria puodelį kavos, tiksliau, kokius penkis.

– Ką tik sužinojau – kortelės su svečių vardais neatėjo, nes jų nebegamina, o dabar užsisakyti naujų jau per vėlu. Iki vestuvių mažiau nei *mėnuo*.

Ruošiantis vestuvėms pasitaikė visa virtinė nemalonių staigmenų, ir man ne kartą toptelėjo, kad būtų geriau viską atšaukti. Bet nesu prietaringa. Tikiuosi, Liusė irgi.

– Dabar madingos ranka rašytos kortelės, – pasiūlau.

– Nekenčiu rašyti kortelių, – sumurma ji. – Net nebe-noriu tų vestuvių. Atrodo, šventę ruošėm ilgiau, negu drau-gavom.

Taip ir yra.

– Gal geriau būtų viską atšaukti ir susituokti Las Vegase. Tu susituokei slapta, ar ne? Ar paskui gailėjaisi?

Net nežinau, ką atsakyti.

– Negali būti, kad nekenti rašyti kortelių! Juk dirbi gėlių parduotuvėje. O mes su vyru išsiskyrėm. Aišku, gailiuosi savo slaptų vestuvių.

Paduodu jai sąrašą dar neparuoštų užsakymų.

– Bet buvo smagu, – pagalvojusi pripažįstu.

Liusė patraukia ruošti užsakymų, o aš grįžtu prie prekystalio, mąstydamą apie Etlasą. *Ir Railį*. Ir apokalipsę, nes vien pagalvojus apie juos kartu apima pasaulio pabaigos nuojauta.

Neįsivaizduoju, kas laukia. Netyčia sutikusi Etlasą pamiršau viską, net Railį. Bet dabar vėl užplūdo mintys apie jį. Tačiau ne taip kaip kadaise – dabar Railis man tereiškia ke-lią pastojusią kliūtį. Pastaruoju metu bendravimas su buvu-siu vyru buvo it tiesus takas, be duobių ir pavojingų posūkių, bet tik todėl, kad jau beveik pusantrų metų nepalaikau jokių

romantinių santykių. O dabar priešakyje vėl matau tik kalnus, kliūtis ir prarajas.

Ar apskritai verta prasidėti? Žinoma, *Etlisas* vertas viso, kas geriausia.

Bet ar to verti mūsų santykiai? Ar verta būti kartu nepaisant sunkumų, kurių mūsų draugystė sukeltų visose kitose gyvenimo srityse?

Manęs jau seniai šitaip nedraskė dvejonės. Norėčiau pasiskambinti Alisai ir papasakoti sutikusį *Etlasą*, bet negaliu. Ji žino, ką Railis man jaučia. Žino, kaip jis sureaguotų, jei į mano gyvenimą grįžtų *Etlisas*.

Su mama kalbėtis negaliu, nes ji mano mama. Nors pastaruoju metu labai suartėjome, niekad negalėčiau su ja laisvai aptarinėti savo vaikinių.

Apie *Etlasą* pasikalbėti galiu tik su viena moterimi.

– Liuse?

Ji atskuba iš parduotuvės galo, traukdama iš ausų ausines.

– Ko nors reikia?

– Gali trumpai mane pavaduoti? Turiu reikalų. Grįšiu po valandos.

Ji atsistoja už prekystalio, o aš čiumpu rankinuką ir išeinu. Gimus Emei retai kada atrandu laiko pabūti viena, bet kartais darbo dienomis pavyksta valandėlei ištrūkti, jei kas nors gali mane pavaduoti.

Kartais noriu paprasčiausiai pasėdėti ir pagalvoti, bet su mažyle to padaryti neįmanoma – net jai miegant atsipalaiduoti trukdo motiniškas rūpestis. O parduotuvėje daug darbo, todėl retai pavyksta pabūti be kitų žmonių. Bet kartais norint išspręsti dilemą būtina vienai pasėdėti mašinoje, pasiklausyti

muzikos ir sukrimsti gabalėlį pyrago iš „Cheesecake Factory“ restorano.

Pastatau mašiną jaukioje aikštelėje su vaizdu į Bostono uostą, atsilošiu ir čiumpu užrašų knygelę su rašikliu. Nežinau, ar šis metodas padės taip, kaip kartais padeda saldumynai, bet noriu išlieti mintis, kaip paauglystėje. Anksčiau norėdama viską gerai apsvarstyti rašydavau dienoraštį ir labai palengvėdavu. Tačiau šįkart man reikia ne pagalvoti, o susitvartyti, kad apskritai nepamesčiau galvos.

*Mieloji Elen,
spėkit, kas grįžo?*

Aš.

Ir Etlisas.

Mes abu.

Sutikau jį šįryt, nešdama Emę pas Railį. Buvo labai gera jį pamatyti. Nors nudžiugau jį sutikusi ir abiem buvo smagu sužinoti, kaip gyvename, išsiskyrėme šiek tiek nejaukiai. Jis neturėjo laiko, nes restorane kilo kažkokių nesklandumų, o aš vėlavau atidaryti parduotuvę. Prieš nuskubėdami kiekvienas savo reikalais, susitarėme, kad parašysiu jam.

Noriu jam parašyti. Šįryt susitikus suvokiau, kaip ilgėjausi jausmo, apimančio būnant šalia jo.

Tik dabar, kelias minutes pabuvus kartu, supratau, kokia jaučiausi vieniša. Bet nuo tada, kai mudu su Railiu išsiskyrėme... Oi, palaukit.

Negaliu patikėti. Net nepasakojau jums apie skyrybas.

Matyt, nerašiau gerokai per ilgai. Pirma papasakosiu, kas nutiko iki šiol.

Nusprendžiau visam laikui išsiskirti su Railiu. Skyrybų paprašiau vos Emei gimus. Pasirinkau tokią akimirką ne norėdama jį įskaudinti. Vis negalėjau apsispręsti, skirtis ar ne, bet paėmusi ant rankų dukrą visa savo esybe pajutau – padarysiu bet ką, bet žūt būt nutrauksiu begalinį smurto ir išnaudojimo ratą.

Taip, prašyti skyrybų buvo skaudu. Taip, buvo labai liūdna. Tačiau nesigailiu. Dabar suprantu, kad sunkiausi sprendimai kartais atneša geriausių pokyčių.

Negaliu meluoti ir tikinti, kad Railio man netrūksta, – tai netiesa. Ilgiuosi kadaise buvusių santykių. Liūdžiu šeimos, kurios nebeturės Emė. Bet tikiu pasiėlgusi teisingai, nors kartais ir baisu pagalvoti, kokie milžiniški šio sprendimo padariniai. Man sunku, nes privalau ir toliau bendrauti su Railiu. Jis vis dar pasižymi daugybe gerų savybių, dėl kurių jį įsimylėjau, o dabar, nutraukus romantinius santykius, retai matau blogąją jo pusę, paskatinusią viską baigti. Be to, pastaruoju metu jis elgiasi nepriekaištingai. Nors, žinoma, privalo būti malonus ir su manimi nesipykti, antraip galėčiau apie patirtą smurtą pranešti policijai. Railis rizikavo prarasti ne tik žmoną, bet ir kur kas daugiau, tad dėl globos teisių tartis buvo lengviau, nei tikėjaisi.

Nors gal lengva buvo tik dėl to, kad nesigrūmiau taip aršiai, kaip iš pradžių norėjau. Pasakiau advokatei norinti dukrą auginti viena, o ji tiesiai šviesiai pareiškė: jei neketinu teisme iškloti bjauriausių santykių

su vyru aspektu, uždrausti Railiui matytis su Emerson bus labai sunku. Net jei užsiminčiau apie smurtavimą, jos nuomone, mažai tikėtina, kad iš sėkmingai dirbančio, finansinę paramą teikiančio ir savo dukrą norinčio lankyti vyro atimtų tėvystės teises.

Turėjau dvi galimybes. Galėjau pateikti jam kaltinimus smurtavimu ir dar ilgai aiškintis teismuose – bet ir tada globos teises tikriausiai būtų suteikę abiem. Arba galėjau be teismo susitarti su Railiu ir rasti abu tenkinantį sprendimą, nesugriaudama mūsų, kaip tėvų, santykių.

Galima sakyti, suradome kompromisą. Ir vis dėlto, nepaisant susitarimų, niekad nesijausiu rami palikdama dukrą su vyru, kuris, žinau, nevaldo savo pykčio. Bet šiuo atveju galiu rinktis tik menkesnę iš dviejų blogybių ir labai tikiuosi, kad Emė niekada nepamatys bjauriosios savo tėčio pusės.

Noriu, kad Emė su tėvu užmegztų šiltus ryšius. Niekada nenorėjau jos atimti. Bet privalau pasirūpinti jos saugumu, todėl melste meldžiau Railio pirmuosius keletą metų matytis su ja tik dienomis. Niekad neprisipažinau juo nepasitikinti. Išsisukinėjau, teisi-nausi, kad turiu maitinti krūtimi, o jį nuolat be perspėjimo iškviečia į darbą, tad geriau būtų, jei dukra nakvotų su manimi. Bet giliai širdyje jis tikriausiai žino: aš paprasčiausiai bijau palikti Emę su juo per naktį.

Apie jo smurtą nekalbame. Kalbamės apie Emę, apie darbą, dukrai matant apsimestinai šypsomės. Žinau, visa tai nenuoširdu ir dirbtina (na, bent aš tikrai

apsimetinėju), bet jei būčiau padavusi jį į teismą ir pralaimėjusi, būtų buvę kur kas blogiau. Mielai dirbtinai šypsosiuosi, kol Emei sueis aštuoniolika, kad tik nereikėtų po lygiai dalintis globos teisių ir rizikuoti atskleisti jai tamsiąją tėvo pusę.

Kol kas einasi gerai, nors retkarčiais Railis vis dar meluoja arba ima flirtuoti, nesuvokdamas, kad visai to nenoriu. Nors skiriantis aiškiai parodžiau, ką jaučiu, jis vis dar tiki galimybe mums galų gale vėl tapti pora. Kartais prasitaria norintis gyventi drauge. Bijau, Railis visus mano prašymus tenkina tik todėl, kad mano mane susigražinsiąs, jei ganėtinai ilgai gerai elgsis. Jo nuomone, aš laikui bėgant atlyšiu.

Bet to nebus, Elen. Pagaliau einu savo keliu ir, tiesą pasakius, tikiuosi, jog tas kelias nuves pas Etlasą. Dar per anksti sakyti, ar tarp mūsų kas nors bus, bet tikrai žinau niekad nebegrišianti pas Railį – kad ir kiek laiko prabėgtų.

Skyrybų paprasčiau beveik prieš metus, o nuo tos dienos, kai baisiai susipykome ir galų gale nusprendžiau Railį palikti, jau praėjo beveik devyniolika mėnesių. Vadinasi, aš vieniša jau daugiau kaip pusantrų metų.

Pusantrų metų pertrauka tarp santykių – gana ilgas laikotarpis. Galbūt to ir užtektų, jei mano naujasis vaikinys nebūtų Etlasas. Bet kaip užmegzti santykius su juo? O jeigu Etlasas parašys man žinutę ir pakvies papietauti? Jeigu nueisime kartu pavalgyti ir eisis puikiai (neabejoju, kad taip ir būtų), o vėliau pakvies ir vakarienės? O jei po vakarienės mūsų santykiai staiga

vėl taps tokie kaip jaunystėje? Kas nutiktų, jei abu būtume patenkinti, vėl vienas kitą išimylėtume ir jis taptų neatsiejama mano gyvenimo dalimi?

Žinau, apie tai kalbėti dar anksti, bet juk jis – Etlisas. Jei jis toks pat, koks buvo paauglystėje, manau, abi puikiai suprantame, Elen, kad lengvai jį išimylėsiu. Štai kodėl taip nerimauju – bijau, jog mums viskas eisis puikiai.

Bet jei eisis puikiai, ką apie mūsų santykius galvos Railis? Emei jau beveik metai, ir visą šį laikotarpį nesipykome, nes išivyravo nepertraukiama rutina. Kodėl nerimauju, kad vien užsiminus apie Etlisą kils katastrofa?

Žinoma, Railis nenusipelno mano dėmesio ir nerimo, bet panorėjęs lengvai galėtų paversti mano romantinius santykius tikru pragaru. Kodėl kiekvieną dieną vis dar skiriu jam šitiek laiko ir minčių? Štai kaip būna – imu vaizduotis nuostabią ateitį, bet vos pradėjusi nejučia pagalvoju, kaip sureaguotų Railis. Ir nesiryžtu priimti sprendimų neatsižvelgdama į jo jausmus.

Railio reakcijos bijau labiau už viską. Tikiu save, kad jis nepavyduliaus, bet tai netiesa. Jei imsiu susitikinėti su Etlisu, Railis apsunkins gyvenimą visiems. Žinau, skirdamasi pasielgiau teisingai, bet nuo to sprendimo padarinių nepabėgsiu. O vienas iš jų toks: Railis visada šventai tikės, kad mūsų santuoką sugriovė Etlisas.

Railis – mano dukros tėvas. Ateityje bus ir kitų vyrų, bet Railis niekada nepradings, ir jei noriu dukrą auginti ramybėje, visada turėsiu pasirūpinti, kad

jis būtų patenkintas. O jei imsiu susitikinėti su Atlasu Koriganu, Railis niekada nebus patenkintas.

Kaip norėčiau paprašyti jūsų patarimo. Ar atsakyti laimės galimybės, nes noriu išvengti bėdų, kurių tikrai kiltų Atlasui tapus mano vaikinų?

Ar ir toliau gyventi jaučiant širdyje tuštumą, kurios neužpildys niekas kitas, tik jis?

Jis laukia mano žinutės, bet man reikia daugiau laiko viską apgalvoti. Nežinau, ką pasakyti. Nežinau, ką daryti.

Jei sugalvosiu, papasakosiu.

Lilė